

בבוקר של יום רביעי יצאו למחנה-קיץ בצה"ל

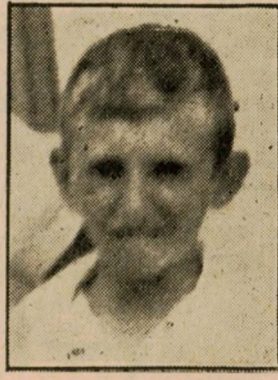
הם פורקים את המיטען הרב. בסדר, ביסודיות. בצד המשאית, עסוק יורל בהתרת החבלים. כבשים, שיטפת התנועה במהירות. כבשים, שנתים וחצי, הוא כבש קטלני. אין בכל האו שרחה כל כך הרבה דם, באופן יחסי לתקופה שהוא כי כל האונה בכביש זה חייבת להיות תאונה קשה כבש נתניה-חדרה ניבנה כדי שיסעו בו מהר. זהו כבש עמוס מאוד, אחד העמוסים ביותר בארץ מתוקנת בעולם, היו סוללים כבשים כפול, בעל לודים, בכל כיוון, ופסיק או גדר, באמצע, כי בכב עיריני צר, בו נוסעים במהירות, אין הנהג יכול תמי את מכונתו, אם מופיע רכב ממולו, בשעה שהוא עצמו לעקוף רכב איטי יותר. הוא מתגנש עם המכונת הבא שגם היא נסעה במהירות. אבל למדינת ישראל אין מספיק כסף לסלול כביש ים כסף להרבה דברים אחרים, אך לא לזה. אפילו

הסלפון ציצל בחדר המזכירות של קיבוץ כפר-מנחם. דיבר אחד מילדי המשק. "אני בחדרה", הודיע הנער. היתה תאונה. יש הרבה פצועים והרוגים." הרבה פצועים והרוגים. כמה מין הוא לא ידע להשיב. הרבה פצועים והרוגים, מתוך 22 ילדי כיתה ח' של המוסד החינוכי במקום, שי יצאו אותו בוקר למחנה-קיץ.

★ ★ ★

כיוף חיים!

ש"ס בבוקר. תסיסה והמילת-שימחה ממלאות את הגבעה המוריקה, עליה עומד המוסד החינוכי של כפר-מנחם. מעבר לשביל האספלט הצר, בינות לבתי שיוון

בלה יובל

שאול דורלזק

שלמה קפלן

שבועת

הדבר גל חסר-מעצורים של קטל. אפילו אם פירוש הדבר יכול לקרות שוב מה שקרה אתמול לנערים מכפר מנחם.

★ ★ ★

המוות היה

ה יזהרו! קרא אחד הנערים שעמד על גבי ה אחד הנערים שעמד מצד ימין של ירכתי המשא את עצמו לתעלה. יחד עימו הפיל עוד שניים מחבר

מסע ההלוויה יוצא אחר

נשארו בחיים. היתר לא הספיקו לזון. אחדים מהם אפילו לא רא המחת העץ עליהם. רק עשרת הנערים ומדריכיהם, שעמדו אים על גבי המשאית, ראו אותי. הוא לבש צורת מונית. ליד ההגה ישב שמואל סגל, גבר קשיש בן 64, תוש הוא נסע במונית ריקה, בכיוון תל-אביב. לפניו נסע אגד. נהג האוטובוס הבחין במשאית החונה מצד ימין, התקרב סגור. נהג האוטובוס העריך את המרחק ביניהם שיכול לעקוף את הוולוו לפני בוא הסגור למקום. ליתר האים את מהירותו, כך, שלא יצטרך, ברוב תנופתו, בקשת גדולה מדי שמאלה.

הוחזיקים, מתנערים ראשוני החברים היוצאים לעבודה. כמה הורים השכימו הבוקר קום, כדי להיפרד מילדיהם. זהו יום גדול. אחרי הלימודים באה העת לשמוח. הכיתה, על מדריכה, יוצאת ל- מתנה-הקיק של תנועת השומר הצעיר. ליד מיכמורת. הכל כבר נארו והוכן מבעוד יום. מיגדל העץ שילדי המשק יתמך למחנה הכללי, הדגלים, הבגדים, המעדנים שההורים המפנקים העטירו על ילדיהם. ליד המשאית עומד יורל הנהג. הוא גבר גבה-קומה ויפה-תואר, אחד מחברי הגרעין הגרמני של המשק. בחדר מיוחד במינו, זה, יורל. הוא נהג מעולה, שבמשך שנים ארוכות נהג אוטובוס של אגד. תחביבו הגדול הוא לימוד ערבית ועניינים ערביים. חוץ מזה הוא ידוע במשק כנהג זהיר וקפדן. הוא עוזר לנערים לספס על הוולוו הכבד, בודק אם המיטען קשור כהלכה, ולקול תרועה איריה יוצא לדרך. כיוף חיים.

★ ★ ★

זהירות שלא היעדרה

מזות. מחת מחירה, מחלחל, מגוער בדם. מחת בסיטונות וללא הגיון. הוא נס על הוולוו ועל מיטען הנער התוסס שלו. מאוחר יותר, אפשר היה לראות את יורל מהלך במשק ואומר לכל מי שרצה לשמוע: "אני לא אשם. אני לא אשם." והוא באמת לא היה אשם. הוא הגיע מכיוון תל-אביב, עבר את הגשר שעל נחל אלכסנדר, והמשיך לנסוע גם אחרי שעבר את מקום המחנה במיכמורת. הוא המשיך עד אשר מצא מקום רחבי-ידיים בו אפשר להסתובב בביטחה. ואז פנה לאחור, חזר לאורך הכביש, בכיוון לגשר. כאשר הגיע שוב אל מול המחנה, עצר את המכונית. הוא לא עשה זאת קודם לכן, כאשר נמצא מן העבר השני של הכביש, כי לא רצה שהנערים יחצו את הכביש ברגל. שהיה כבש נתניה-חדרה הוא כבש מסוכן. הוא החנה את מכוניתו בשולי הכביש. אילו היו השוליים רחבים יותר, היה יורל לגמרי מן הכביש. אולם שולי העפר הספיקו רק לכדי שלושה-רבעי הרוחב של הוולוו. עשרה סנטימטרים יותר, והיה יורל לתעלה.

★ ★ ★

כביש המוות

תי קבוצות של ילדים. אחת לרגלי המשאית, השנייה עדיין על המשאית.

(4.4 אחוז): מק"י — 7 (4.4 אחוז): פאג' — 4 (2.6 אחוז): חיות דתית עממית — 2 (1.3 אחוז):

אסונות

בור המוות

"האח שלי הלך לאיבוד", הודיעה ביום שלישי, בשבוע שעבר, לילי סודאי (14), לשוטף התורן בתחנת-המשטרה אוריהודה. כמנהגה במיקרים של אובדן ילדים, הפעיר לה המשטרה מיד את כל כוחותיה. הוחל בחיפוש אינטנסיבי אחר אלי סודאי בן השלוש. תיגבורת סרקה פרדסים ושדות. לפתע נזכרו השוטרים, כי תוך-כדי חקיר רה נמסר להם שרגלו של הילד היתה נתונה בגבס עד לפני זמן קצר. הם החליטו לחפש בקירבת הבית. החיפוש היה קצר. ליד בית משפחת סודאי, בבור בית-השימוש הפרטימטיבי שי עומקו 40 סנטימטר, מצאו את החינוק. ה' חור היה כה צר, עד שנאלצו לשבר את לחת-המלט כדי להוציא את הגופה. הילד היה מונח בתוך הבור כשראשו כלפי מטה ורגליו כלפי מעלה. הדבר עורר את פליאת ההורים. כיצד הצליח הפעוט להחזק בכוחות עצמו לתוך הבור הצר? הם ניסו למצוא פתרון משהם לתעלומה. **סיפור השבוע סלים סודאי (48), אביו של אלי, רכבת "העולם הזה" זה:** "היא הצליחה לשבור לנו את הלב, ה' שכנה שלנו — חנה עגימי. עוד לפני חודש ימים היא אמרה לי: תחכה, תראה עוד מה שאני אעשה לכם."

קלפי. העולם הזה

סיכום חמש הקלפיות שנערכו השבוע

קולות	אחוז	מקומות בכנסת	ח"כ בכנסת הרביעית
מפא"י	39.5	48	47
ליבראלים	17.0	20	14
חרות	13.1	16	17
מפ"ם	8.5	10	9
אחה"ע	7.3	9	7
דתיים לאומיים	5.4	7	12
מק"י	3.3	4	3
אגו"י	3.3	4	3
פאג'י	1.8	2	3
דתית ספרדית	0.7	0	0
תימנים	0.1	0	0
סך-הכול	482	120	
נמנעים	55	12.8	מכלל המצביעים
סך-הכול	537	מצביעים	

אחרי כמה ימים היא פגשה את האשה שלי ואמרה לה: את תראי שאני אשורף לך את הלב. עכשיו הלב של כולנו שרוף. אשתי שהיתה בהריון, הפילה בחודש החמישי שי וכך מתו לנו שני ילדים ביום אחד. היא גרה מולנו. ביננו יש חצר גדולה, שם היו משחקים תמיד הילדים. אלי היה משחק עם הילד שלה, שלום, שהיה בן שנתיים. הם היו רבים, כמו כל הילדים. אבל היא היתה יוצאת ומרביצה לאל. פעם אחת גם הלכה למשטרה. היא אמרה להם שיש ילד אחד, שמרביץ לילד שלה. אשתי היתה צועקת עליה ואומרת לה שלא תתן לבן שלה לשחק עם אלי. אבל הם היו משחקים והיא שנאה את אלי. **נפיעה לתל-אביב.** באותו יום שלישי, כשהלך אלי לאיבוד, נסענו אני ואשתי לתל-אביב, לסדר כל מיני דברים. הבת שלי, לילי, שגמרה ללמוד בבית-ספר עממי, נשארה בבית לטפל בילדים ולהשגיח עליהם. היא ניכנסה לבית, לסדר את המיטות, ויצאה אחרי כמה רגעים כדי להלביש לילדים בגדים נקיים, שישעו לקייטנה.

אלי לא היה בחוץ. הוא אף פעם לא היה הולך רחוק. לכן, בהתחלה, לילי לא דאגה. היא התחילה לחפש אותו בסביבה. היא חיפשה אותו שעות, אבל לא מצאה אותו. היא שאלה את כל השכנים. רק את חנה לא שאלה, כי ידעה שהיא לא אוהבת את אלי. אחריכך הלכה החברה שלה לשאול את השכנה, אבל חנה עגימי אמרה לה: מי זה (המשך בעמוד 18)

הקלפי הנסיונית המלה שלפני האחרונה

מה היו תוצאות הבחירות לו נערכו כיום? תוצאות הקלפי הנסיונית של העולם הזה, השבוע, המשיכו להצביע על עליה קלה למפא"י. (ראה טבלה). 537 המצביעים בחמש הקלפיות שנערכו השאירו את מפא"י עם 39.5 אחוז, שיתן למפלגה זו ח"כ נוסף לעומת הכנסת הרביעית. תהליך שנגרם עלי ידי שאננות יריבותיה (ראה הנידון). הקלפיות נערכו השבוע ברכבות ובאיר טובוסים והשינוי הרציני היחיד שחל בהן, לעומת השבוע הקודם, הוא לגבי כוח המפלגה הדתית-לאומית. ירידתה מ-8.5 אחוז ל-5.4 אחוז מוסכרת במקומם של הקלפיות, ששונה מן השבוע הקודם. לליבי ראלים נוספו 2.5 אחוז ו-3 חברי כנסת, בעוד ששאר המפלגות שמרו בקירוב על אחוזי השבוע הקודם.

דעה לא מגובשת. שתי הקלפיות הראשונות נערכו ברכבות חיפה-תל-אביב. האחת — ברכבת שיצאה ביום חמישי ב- שבוע שעבר מתל-אביב בשעה 13.20. השנייה נערכה ברכבת שיצאה באותו יום, בשעה 14.14 מחיפה. הקהל ברכבות אלו היה מגוון. היו בו סטודנטים, פועלים ובעלי מיקצועות חפשיים. הצביעו בשתי הקלפיות 249 אנשים. הודיעו על הימנעות 34. שאר 215 הקולות התחלקו כדלהלן: מפא"י — 86 (41 אחוז); הליבראלים — 50 (23.1 אחוז); חרות — 30 (13.9 אחוז); מפ"ם — 16 (7.4 אחוז); אחדות העבודה — 10 (4.7 אחוז); המפלגה הדתית

הלאומית — 7 (3.2 אחוז); מק"י — 7 (3.2 אחוז); אגודת ישראל — 3 (1.4 אחוז); פועלי אגודת ישראל — 2 (0.9 אחוז); חיות דתית עממית — 1 (0.4 אחוז); תימנים — 1 (0.4 אחוז). קלפי אחרת נערכה ביום שישי, בשעות הצהריים, בין 11.30 ל-13.00. בתחנה ה- מרכזית בתל-אביב. הקהל היה מורכב מפועלים החוזרים הביתה מעבודתם, ומאנשים שנסעו לבלות סוף-שבוע מחוץ לעיר. הצביעו 111 אנשים, מהם נמנעו שניים. 109 הקולות התחלקו כדלהלן:

מפא"י — 41 (37.5 אחוז); הליבראלים — 16 (14.6 אחוז); חרות — 14 (12.8 אחוז); אחדות העבודה — 12 (11 אחוז); המפלגה הדתית-לאומית — 8 (7.3 אחוז); מפ"ם — 6 (5.5 אחוז); אגו"י — 6 (5.5 אחוז); פאג'י — 3 (2.7 אחוז); מק"י — 2 (1.8 אחוז); חיות דתית עממית — 1 (0.9 אחוז).

שתי הקלפיות האחרונות נערכו בימים ראשון השבוע, שוב ברכבת חיפה-תל-אביב. האחת יצאה עם הרכבת מתל-אביב ב- 14.02, והשנייה נערכה ברכבת שיצאה מחיפה בשעה 14.14 בצהריים. הצביעו 177 אנשים. נמנעו 19 מצביעים. שאר 158 הקולות התי חלקו כדלהלן:

מפא"י — 61 (38.5 אחוז); חרות — 19 (12 אחוז); מפ"ם — 18 (11.4 אחוז); הליבראלים — 16 (10.2 אחוז); אחדות העבודה — 13 (8.2 אחוז); המפלגה הדתית-לאומית — 11 (7 אחוז); אגו"י — 7